

Lansarea nr. 47/48 al Revistei Noastre și al volumului „Amintiri despre Unirea”

Vineri, 22 ianuarie, în Aula „Mihai Eminescu” a avut loc evenimentul lansării numărului dedicat împlinirii a 150 de ani de către mereu tânărul nostru Colegiu. Pentru aniversarea de un secol și jumătate de istorie CNU, „Revista noastră” a propus, la secțiunea Eseu, un concept extrem de generos, și anume VALORI, singurul care, în viziunea realizatorilor ei, se ridică la înălțimea momentului. *Valorile naționale, mitul personal, atitudinea civică, feminismul, sensul existenței, cultivarea tradițiilor, codul cavaleresc, sacrificiul de sine, mântuirea, chiar realitatea, așa cum o știm* au fost propuse de autori ca teme pentru articolele de la secțiunea primă a publicației noastre.

Din punct de vedere grafic, mobilizarea a fost excepțională, mai ales prin noua provocare lansată de doamnele profesor Daniela Plăiașu – coordonatoarea în ceea ce privește conceptul - și Roliana Giuclea – coordonatoarea grafică. Elementul care a adus un plus de prospețime acestui număr aniversar l-au reprezentat caligramele inedite realizate de profesori și de elevi deopotrivă. Ideea a pornit de la tradiția, instituită de foarte mult timp printre elevi, de a-și scrijela numele pe cărămizile liceului. Cu ocazia acestui eveniment li s-a oferit elevilor oportunitatea de a-și sintetiza printr-o caligramă – o construcție sintetică de linii și scris – crezul sau emblema cea mai potrivită și de a fi immortalizată această creație prin publicarea ei. Surpriza a fost că au participat la acest insolit concurs 470 de elevi și majoritatea cadrelor didactice, iar cele mai bune creații au dat un plus de creativitate și energie acestui număr al mai mult decât centenarei noastre publicații.

Întregul eveniment al lansării a fost moderat de către doamna profesoară Daniela Plăiașu, actualul coordonator sau, așa cum este caracterizată de către elevi, „stâlpul de rezistență al revistei”. În discursul dumneaei, doamna profesor a mărturisit cu emoție,

sinceritate și mândrie că la acest număr s-a muncit mult mai mult decât la celelalte, efort care se poate vedea în cuprinsul bogat al publicației. Autorii articolelor au oferit diverse interpretări conceptului adus în discuție: unii au reflectat asupra sferei religioase, alții asupra valorilor naționale, vorbind despre patriotism și ce înseamnă să fii român, iar alții au abordat ideea de sacrificiu de sine, conform spuselor doamnei profesoare, prin mâinile și atenția căreia a trecut fiecare material scris. Sintetizând în câteva cuvinte amploarea însemnătatea evenimentului, doamna Plăiașu l-a caracterizat ca fiind „încă un moment important pentru revistă, pentru noi și o câtime, poate, pentru istoria culturii în acest județ” și nu a încheiat discursul până

Maria Necula

nu a subliniat dăruirea specială a elevilor care au făcut parte din colectivul redacțional: „Aș vrea să văd cât de tare puteți să-i aplaudați pe acești trei oameni pe care i-am chinat bine de tot, i-am lăsat fără vacanța de iarnă; este vorba de Dragoș Dimoftei, care a contribuit și la copertă, Ioana Boldeanu și Maria Necula.” De asemenea a scos în evidență colaborarea specială care a dat naștere unei coperte de excepție pentru numărul din 2016 al „Revistei noastre”: „Un nume mai lipsește, este acea artistă care a făcut cea mai grea parte grafică a revistei, care are un temperament de artist adevărat și căreia îi doresc o carieră strălucită în domeniul plastic unde este chemată să existe - este vorba de Miruna Roșioru.”

Din partea colectivului de redacție al „Revistei Noastre”, pentru că nimic nu se poate realiza doar prin munca unui singur om, Maria Necula, elevă în clasa a XII-a F, a prezentat partea tehnică a întregii publicații. Astfel, așa cum am menționat, anul aniversar 150 a fost marcat de existența caligramei, bucățele de hârtie care au întruchipat cărămizile inscripționate de către absolvenți, deja legendare la CNU. La începutul anului școlar, atât elevii, cât și profesorii au fost invitați să își scrie gândurile, cugetările proprii, cu scopul principal de a le oferi liceului în dar,

prof. Daniela Plăiașu

lector Adrian Stoicescu

la ceas de sărbătoare; propunerii au răspuns, conform reprezentantului redacției, 24 de profesori și peste 400 de elevi. Din toate acestea, cele mai sugestive și mai impresionante, în număr de 34, au constituit co-perta IV a revistei. De asemenea, trebuia menționat faptul că în acest număr au publicat articole peste 20 de elevi și 10 cadre didactice, la care s-au adăugat și absolvenți și peste 80 de elevi cu lucrări grafice și fotografii.

O particularitate a acestui număr a fost că a adunat colaborări de la uniriști gimnaziști de clasa a cincea la absolvenți din anii șaizeci ai secolului trecut. Prin vocea sa, colectivul redacției încurajează activitatea la revistă, mărturisind elevilor faptul că „scrisul este cea mai frumoasă metodă de transmitere a propriului eu, cea mai bună metodă de exteriorizare” și tot prin vocea sa au prins glas mulțumirile față de cei fără de care revista nu ar fi fost ceea ce este acum: „Și pentru că mă aflu aici, în numele unei întregi echipe mi-aș dori să vă mulțumesc tuturor celor care au scris sau care nu au scris; tuturor celor care au contribuit sau care nu au contribuit; tuturor care o vor citi sau o vor răsfoi. Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că pentru voi noi scriem și, mai presus de tot, ne asumăm ceea ce scriem! Însă, cele mai sincere și calde mulțumiri le merită două persoane; una dintre aceasta nici măcar nu se așteaptă, iar celelalte știu că nu-i prea plac mulțumirile. Prima persoană, destul de discretă aș putea spune; un om care ne ajută să materializăm tehnic tot ceea ce mintea noastră poate crea. Îi mulțumim domnului profesor Romulus Buzățelu. Este mai mult decât evident că „Revista Noastră” se sprijină pe un stâlp, care, dacă nu era, revista nu s-ar fi prăbușit, dar în mod sigur și-ar fi pierdut din strălucire și vitalitate. Este vorba despre un om mai mult decât modest, care nu ne-a spus niciodată ce să gândim, ci mai degrabă cum să o facem, un om care ne-a oferit siguranță și valori atunci când noi am avut nevoie de ele, un om care ne-a învățat să luptăm pentru visele noastre și pentru o verticalitate intelectuală și culturală; și mai ales acum, când în câteva luni vom pleca pentru totdeauna din acest liceu, țin să-i mulțumesc pentru tot, doamnei profesor Daniela Plăiașu.

În calitate de absolventă și de fost redactor la „Revista Noastră”, Ica Dumbravă, studentă la Facultatea de Litere din București, a adresat câteva cuvinte, caracterizând publicația ca fiind „ceva valoros, ce merită citit sau măcar răsfoit pentru grafica din interior”

și la care „cu siguranță merită să scrieți, pentru că doar prin scris și prin conștientizarea valorilor din jur puteți să progresați”. De asemenea vorbitoarea a analizat balanța dintre valoare și critică, chiar în contextul în care critica nu este cea mai dreaptă: „Știu că trăim într-o societate în care nu suntem mulțumiți întotdeauna de valorile promovate; știu că probabil anormalitatea devine normalitate în niște momente în care nu se pune accentul pe ceea ce ne definește pe noi ca oameni, așa că această temă presupun că a fost o încercare pentru toți cei care au scris la revistă. Am auzit de foarte multe ori diverse păreri despre „Revista Noastră”, unele pozitive, altele mai puțin bune și, de foarte ori, m-am mâhnit pentru că oamenii nu apreciază adevărata valoare a celor care scriu în revistă, adevărata valoare a articolelor. În schimb, mi-am dat seama că atunci când un autor este criticat, încearcă să muncească tot mai mult ca să se autodepășească; nu ca să-i mulțumească pe ceilalți, ci ca să se mulțumească pe el însuși sau să lase ceva celorlalți pentru a dăinui în amintirea lor”.

O solemnitate aparte, dar și o greutate deosebită a dat evenimentului participarea ilustrilor uniriști: lector univ. Adrian Stoicescu, prof.univ.dr. Gheorghe Moldoveanu și prof. univ. dr. Ioan Pânzaru. Ei au vorbit despre importanța revistei în viața liceului și a colectivului său, despre etapele pe care le-a traversat de-a lungul timpului și despre capacitatea de reinventare cu fiecare apariție.

Discursul domnului lector Adrian Stoicescu, structurat pe raportul accelerare-decelerare în cultură a demonstrat că, dacă factorii de accelerare sunt firești și benefici, ei corespunzând tendinței globale a

prof. univ. dr. Ioan Pânzaru

progresului implacabil, factorii de decelerare sunt corecția necesară, umplerea golurilor create de mișcările prea rapide, corectarea inadvertențelor și recuperarea în profunzime atunci când viteza a dus la promovarea excesivă a ideilor superficiale, revista fiind raportată la tendința de încetinire, reluare, aprofundare, recuperare în spirit, ea fiind parte atât din prezent, cât și din trecut: „Evident că revista nu mai este ceea ce a fost, pentru că e altfel. Nu e pozitiv acest „altfel”, nu e negativ.

E drept că liceul și grupul de vârstă de aici tind spre accelerare, însă revista mi-a dat senzația pentru prima dată că este un loc al decelerării. E drept că niciun liceu nu poate funcționa independent de ceea ce se întâmplă în jurul lui, dar la fel de adevărat este că liceul este locul în care poate cel mai bine se materializează ceea ce un psiholog profesor la MIT, care analizează mediile publicitare de foarte multă vreme, consideră că azi suntem „alone together,” și „we communicate more with a computer and less with each other”. Suntem conviețuitori în cultura asta accelerată, în spatele ecranului”, dar revista i-a dat senzația că s-a ieșit din spatele ecranului, în realitate. Totodată, d-nul Adrian Stoicescu a lăudat „efortul colectiv al unor copii, tineri, redactori care au reușit ceea ce se întâmplă relativ rar, ca în ciuda vârstei pe care o au, să poată lucra împreună și să producă, în urma muncii colective, o revistă, care trebuie să recunosc, pe mine unul m-a luat prin surprindere. Trebuie să recunosc că m-am uitat când am primit revista într-un format electronic, nu mi-a venit să cred în primul rând că arată în felul în care arată și m-am uitat la arhivă. Este pentru prima dată când revista într-adevăr este altfel. Este cred, pentru prima dată când revista reușește să depășească extrem de coerent, extrem de puternic, modelul acela al liceului care n-ar prea ieși el din cuvântul profesorului, că, nu e așa, dacă nu își face tema s-ar putea să primească o notă proastă și dacă profesorul acela a zis să facem cum a zis profesorul, că profesorul e profesor și de la profesor până la Dumnezeu nu e nicio diferență, nicio distanță”.

Două lucruri sunt subliniate în discursul lui Adrian Stoicescu drept fundamentale la noua structură, tematică și implicit calitate a revistei: „Primul: este extraordinară ideea asta a caligramelor, este lucrul care mi-a plăcut cel mai mult din revistă. Punând la punct un fel de, știu eu, graffiti-uri care sunt etalonul culturii moderne, „scrijeliturile” acestea cu vopsea de pe pereți într-o formă în care nu te-ai aștepta, o reinventare a unui model în paradigma lui cvasitraditională și al doilea lucru, dosarul acela didactic. Sunt lucrurile care mie unuia mi-au plăcut cel mai mult. E drept că e destul de greu să compari și la fel de adevărat este că dacă vrei neapărat să compari, poți să compari și o lingură de lemn cu o antenă satelit. Până la urmă amândouă pot prinde niște

unde...sau nu, nu știu, la fizică nu am fost bun. Este foarte interesant însă cum poți pune, cap la cap, cu mintea unui copil care, din câte am văzut, e de clasa a IX-a, niște texte care în aparență n-au prea mare lucru în comun și să reușești să treci granița aceea a textului, a manualului și să te duci către pictură. E un lucru pe care sincer și cu amărăciune îl spun de data asta, nu reușesc să-l facă nici studenții pe care îi avem în momentul de față și care dintr-un pur joc al hazardului, ca să nu folosesc adjective calificante, vor ajunge profesorii de română de mâine. În schimb, op-

timismul meu survine din ideea că, dacă un copil de clasa a IX-a a reușit să pună cap la cap lucruri care la o primă vedere sunt atât de diferite, cu siguranță că, dacă va ajunge și el la un moment dat de partea cealaltă a catedrei, va reuși să-i învețe la rândul lui pe niște elevi, care probabil vor fi la momentul respectiv tot de clasa a IX-a, să poată face mai mult decât o fac viitorii absolvenți de filologie de astăzi”.

La finalul discursului a remarcat că „este absolut extraordinar cum un tânăr de cincisprezece- nouăsprezece ani poate deopotrivă să trăiască într-un univers din spatele ecranului și în aceleași timp să se adapteze, repet, mergând pe ideea că orice formă valorică presupune adaptarea, să se adapteze și în a lucra împreună cu alți colegi pe care îi are, de data asta în formă fizică și nu neapărat în spatele unui monitor, ca în cele din urmă să rezulte o revistă care, fără îndoială nu mai e ceea ce a fost, dar o revistă care în ciuda faptului că nu e ceea ce a fost, rămâne în continuare o revistă care merită să fie menționată atunci când este vorba de liceul „Unirea”.

Rememorând vremurile de început ale publicației uniriste, domnul prof. univ. dr. Gheorghe Moldoveanu a definit conceptul de „noi”, care reunește în opinia dumnealui, pe cei care scriu și publică, ci și pe cei care citesc sau care fac cunoscută revista în afara liceului. „Se cheamă „Revista Noastră”. E o revistă, o publicație. A noastră. Ce înseamnă „a noastră”? Simplu, lingvistic înseamnă *eu și tu, eu și el, eu și, eu și, eu și...* Nu poate lipsi „eu”. În momentul în care „eu” a dispărut, nu mai există „noi”. Ca atare, oricine scrie, se înscrie în această comuniune a lui

„noi”. Ce înseamnă „noi”? Eu vreau să mulțumesc celor de la Colegiul „Unirea”, care au făcut ca mai toată lumea să poată lua contact cu toată revista de la primul număr și până la ultimul. Și acum mulțumesc chiar pentru că sunt posesorul acestei mari averi; am pe un CD toate numerele publicațiilor scoase de Liceul „Unirea”, indiferent de cum se numea el. Ca atare, în revista aceasta era prezentă unitatea școlară, erau prezenți elevii de aici. În ce fel? Puteau să spună „Vocea noastră”. În 1912 era tentația aceasta a glăsuirii, a-și afirma glasul, vocea; da, dar asta înseamnă să ieși în față cu trâmbițe. Ei au preferat să rămână în penumbră. Ce vă spune „noi”? Ce înseamnă „noi”? Sigur, înseamnă elevii Liceului „Unirea”. Da, toți. Pentru că era revista liceului, nu era numai a celor care scriau acolo. Era revista liceului pentru că era și a celor care citeau revista, a celor care difuzau revista. Am urmărit din prima serie a revistei, toate numerele cu foarte multă atenție, cu această deformare a mea. Revista Noastră. Dacă v-ați uita cu atenție, ați constata un lucru surprinzător sau chiar mai multe lucruri surprinzătoare. Întâi, în „Revista Noastră” publicau nu numai elevi de la Liceul „Unirea”, ci publicau elevi și de la Turnu-Severin. Așa-i că s-a schimbat perspectiva aceluia „noi”? Pentru că era și glasul celui de acolo. Mulți colaboratori din Iași. Iașiul era cuprins în „noi” de la Focșani, bătea în „noi” de la Focșani. Dar același „noi” mai are o dimensiune. De o bună bucată de vreme, am fost deosebit de plăcut surprins să constat că în „noi” din această revistă intra și Bucovina. Întâi că publicau elevi din Bucovina, numai că accesul lor era mai dificil și atunci, cei din Bucovina mai curând difuzau revista. Ca atare, cei din Bucovina se regăseau în „noi” la o altă dimensiune. Prin urmare, revista vorbea despre dificultățile elevilor din Bucovina, a românilor din Transilvania, înainte de 1918. Acel „noi” exista. Nu vreau să reiau istoria de la „Dacia Literară” că „noi” suntem o uniune culturală și prin această unitate culturală ne putem gândi să aspirăm la unitatea statală.

Mai constatam însă ceva. Revista era extrem de preocupată de situația aromânilor și a publicat mai multe articole despre situația acestora, dramatică la începutul secolului pentru că începuse procesul de exterminare al aromânilor, de deznaționalizare, extrem de puternic, făcut pe cale brutală. Atunci spiritul național al românilor căpătase oarece impuls, dar grecii nu au acceptat așa ceva și atunci a început marea nenorocire a aromânilor care au fost nevoiți să plece peste tot. Așa cum s-a întâmplat și cu mulți armeni. Cei de aici erau în cunoștință de cauză. În numerele de atunci reverbera marele ideal al unirii, revista având într-un fel valoare de cronică”.

Revenind la tematica anului 2016, la ideea de valoare, domnul profesor a precizat: „În ultimul an s-a vorbit despre valoare. Aceasta e valoarea, revista. E cea mai mare, cea mai importantă valoare de aici. Atâta timp cât un colectiv își promovează ideile, își afirmă identitatea, încercând să lărgească zărilor colectivului, indiferent de orice, este o valoare”.

Cu emoție, în calitate de fost membru al colectivului de redacție, în perioada când revista era condusă de Petrache Dima, d-nul profesor universitar I. Pânzaru a proiectat un pod spre aniversarea a două

sute de ani, principalul „material de construcție” fiind conceptul de integritate a Liceului „Unirea”: „Liceele sunt în general cele mai competitive unități de învățământ din România pentru că oamenii cred în calitate, în excelență, copiii sunt însuflețiți de anumite aspirații, idealuri specifice vârstei și există în multe licee o atmosferă de competiție care este caracteristică acestui nivel de învățământ. Universitatea este mult mai divergentă. Trebuie să ne gândim că specializarea a atins un asemenea nivel încât fiecare profesor de fapt depinde de o mică comunitate internațională care scrie în domeniul lui și, deci, aceste efecte de solidaritate, de unitate, nu se mai regăsesc acolo decât transpuse în alte forme.

Dumneavoastră, în perspectiva bicentenarului, ar trebui să fiți în poziția în care suntem noi acum. Vă veți gândi înapoi și vă veți gândi cum a evoluat Liceul „Unirea”. Trebuie ca, proiectiv, să ne punem problema ce se va întâmpla după domnul profesor Noană. Nu e o perspectivă veselă, dar este o perspectivă foarte importantă. Liceul „Unirea” va continua, el trebuie dus mai departe. Introducerea informaticii în Liceul „Unirea” a fost o idee extraordinară. Mi-aduc aminte că domnul profesor Noană, când eram amândoi mai tineri, m-a dus în clădirea centrului seismic de acolo, unde amenajase primul laborator de informatică, pe la începutul anilor 90. Avea câteva idei de care era foarte mândru și cu care au început tineri care astăzi sunt oameni de afaceri. Deci, iată cum o decizie dintr-asta a avut un aport extrem de important la strategia Liceului „Unirea” și la integritatea ei. Reluarea „Revistei Noastre” de către profesorul Petrache Dima a fost tot o asemenea decizie. Atunci când profesorul Dima nu a mai fost, ce avea să se întâmple? Avea să dispară acest atribut al Liceului „Unirea”? Nu, s-au găsit entuziaști, doamna profesor Plăiașu, care au dus lucrurile mai departe.”

Analiza ultimului număr, ca și caracterizarea celei mai noi serii a publicației noastre făcute de domnul profesor nu pot decât să ne onoreze: „Această revistă este de două ori mai mare, de două ori mai groasă și de vreo 5-6 ori mai interesantă decât erau revistele noastre, care erau format A5, erau jumătate. Am observat aici o varietate extrem de interesantă de stiluri, de tipuri de grafică, pe care le-au creat elevii, teme literare de la Carl Gustav Jung la Frida Kahlo, care este pictor mexican, după cum bine știți, la Minnesang, la poezia de inspirație trubadurescă germană, din Evul Mediu. Toate lucrurile astea mă fac să cred că există un potențial de creativitate, de interes pentru dezvoltare remarcabil, extraordinar în liceul nostru, pentru că este al nostru.”

Sinteză a inteligențelor multiple în acest colegiu, creuzet al voinței, pasiunii pentru cunoaștere, cercetare a căilor de expresie și afirmare a eului, „Revista noastră” este cronică, expoziție de grafică, școală a talentelor, piatră de încercare a spiritului de echipă și de sacrificiu și, atât timp cât acestea se vor găsi la alți și alți entuziaști, cu aceste materiale de construcție va putea dăinui în toată istoria viitoare a acestui liceu.